

## Arrest

nr. 218 929 van 26 maart 2019  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN  
Messidorlaan 330/box 1  
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een soenniet te zijn, afkomstig uit Bagowal Kalan, district Gujrat in de provincie Punjab (Pakistan). U zou daar ook uw volledige leven blijven wonen, alvorens u in 2007 Pakistan zou verlaten en richting Italië trok om er te werken. U werkte er als kok en keerde regelmatig terug naar Pakistan. Tijdens één van uw bezoeken in Pakistan, werd u op 19 augustus 2013 aangevallen toen u met de wagen aan het rijden was. U werd beschoten en werd voor behandeling naar het ziekenhuis gebracht.*

*U hebt geen idee wie u heeft aangevallen, maar beweert dat de aanslag kadert in een grondconflict. U verbleef anderhalve week in het ziekenhuis, maar keerde nadien terug naar Italië. Op 4 februari 2014 reisde u vervolgens naar Roemenië, huwde er met de Roemeense N.A.G. en trok bij haar in. Omdat u echter het gevoel had dat zij enkel op uw geld uit was, besloot u in juli 2015 terug te keren naar Italië. U had in Italië echter slechts een verblijfsvergunning geldig tot 11 februari 2014 en omdat u op dat moment in Roemenië verbleef bij uw toenmalige partner, was u te laat om deze te verlengen. U nam een advocaat onder de arm, maar in november 2017 werd uw zaak geseponeerd en diende u Italië te verlaten. In 2018 vertrok u uit Italië en reisde u via Parijs richting Brussel, waar u op 1 februari 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. U vreest bij terugkeer naar Pakistan te worden gedood door zij die u reeds een eerste keer viseerden.*

*Ter staving van uw verzoek legde u volgende originele documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart, een medisch attest, een First Information Report ('FIR') en een enveloppe. U legde daarnaast ook een bundel documenten neer in verband met uw huwelijk in Roemenië en uw verblijf in Italië en kopieën van uw oude paspoorten.*

### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

***Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare Bescherming aannemelijk te maken, en wel om volgende redenen.***

***Immers diende u vooreerst pas laattijdig een verzoek om internationale bescherming in.*** Zo verklaarde u sedert 2007 in Italië te verblijven en zou uw verblijfsvergunning slechts tot 2014 geldig zijn geweest. Ofschoon u beweerde nadien "niet helemaal illegaal" in Italië te verblijven, gezien uw beroep nog hangende was, is het opvallend dat u nooit eerder een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend (Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 24 juli 2018, p. 4). Immers blijkt uit uw verklaringen evenzeer dat u reeds in 2013, nadat u er op bezoek was, problemen zou hebben gekend in Pakistan en u daardoor uw land van herkomst definitief ontvluchtte (CGVS, p. 10). U dan ook gevraagd waarom u nooit eerder een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend verklaarde u bovendien nogal opvallend dat u "geen zin had", aangezien Italië uw documenten had afgenomen. Dergelijke verschoning overtuigt hoe dan ook niet en ondermijnt uw nood aan internationale bescherming. Mocht u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren, ziet het CGVS geen enkele reden waarom u, andere procedures ten spijt, niet meteen een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u dit ook nog eens hebt nagelaten wanneer u in november 2017 een bevel kreeg om het Italiaans grondgebied te verlaten, wijst er op dat dergelijke internationale bescherming voor u nooit een prioriteit is gebleken. De vaststelling dat u ook in Roemenië een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, doch het resultaat hiervan dan weer niet heeft afgewacht, staft dan ook dit vermoeden. Dergelijke houding kan immers moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. ***Dat u dit hebt nagelaten en weinig gehaast leek om een dergelijk verzoek in te dienen, ondermijnt uw geloofwaardigheid reeds een eerste keer.***

***Ten tweede wordt uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnd door tegenstrijdige, vage en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas.*** Zo verklaarde u dat u in Pakistan aangevallen werd toen u met de auto aan het rijden was, maar gevraagd door wie u werd aangevallen moest u het antwoord schuldig blijven. U stelde immers "het niet precies te weten", al voegde u daar wel nog aan toe dat uw vader het wel zou weten, doch hij dit niet met u wenst te delen. Dat u klaarblijkelijk nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om dit te weten te komen is in elk geval opvallend. U kon daar enkel nog aan toevoegen dat zij met acht à tien mensen waren, maar verder ontbrak het u compleet aan informatie over uw aanvallers.

U dan ook gevraagd waarom u eigenlijk werd aangevallen, kon u enkel opmerken dat er “mensen zijn die onze grond willen afpakken”, al had u ook hier geen concrete informatie over. U had geen idee wie de grond wou afnemen, waarom men de grond wou afnemen, waarom u net nu werd aangevallen, of er na uw vertrek nog incidenten waren geweest, noch leek u zeker te kunnen stellen dat men u nog zou zoeken. Dat u overigens zou verklaren dat dit incident op 19 augustus plaatsvond, daar waar u ten aanzien van de DVZ eigenlijk geen idee leek te hebben wanneer dit was, is hoe dan ook bevreemdend. In ieder geval, op welke dag van de week u eigenlijk werd beschoten, wist u niet. Dergelijke vage verklaringen overtuigen niet. Van iemand die zijn land, huis, vrienden en familie achterlaat, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet voor wie of wat hij op de vlucht slaat (CGVS, p. 11-14). Dat u hier eigenlijk amper iets over weet te vertellen is eigenlijk niet serieus. Wat er ook van zij, de vaststelling dat uw broer, ondanks dat hij samen met u werd beschoten, alsnog even in Pakistan zou blijven wonen, ondermijnt uw geloofwaardigheid enkel verder (CGVS, p. 12).

**Daarnaast** spreken ook de door u neergelegde documenten verder uw beweringen tegen. Zo legde u ter staving van uw problemen in Pakistan een FIR en een medisch attest neer, al konden uw verklaringen hierover niet overtuigen. Immers dient er vooreerst op te worden gewezen dat u opmerkte dat uw vader deze documenten recent zou hebben verkregen, hetgeen meteen wijst op het bijzonder gesolliciteerd karakter ervan. Dat uw medisch attest ook nog eens in het Engels werd opgesteld, in een regio waar velen het Engels niet eens machtig zijn, staakt dan ook het vermoeden dat dit stuk enkel en alleen ten behoeve van uw verzoek om internationale bescherming werd opgesteld (CGVS, p. 6). Waarom uw medisch attest en FIR overigens dan toch respectievelijk in 2013 en 2014 werden afgetekend is niet duidelijk, vooral in het licht van uw bewering dat uw vader deze documenten recent verkregen zou hebben. Wat er ook van zij, u werd gepolst naar de inhoud van de door u neergelegde FIR, maar verklaarde hier eigenlijk niet van op de hoogte te zijn. U vermoedde dat uw problemen daarin werden vermeld, al leek u niet helemaal zeker. Wat meer is, u gaf zelfs toe de FIR eigenlijk niet eens te hebben gelezen. Dat u niet eens op de hoogte zou zijn van de inhoud van dit stuk, noch zelfs de moeite zou hebben gedaan om dit te weten te komen, is eigenlijk niet ernstig. Dergelijke desinteresse ondermijnt uw geloofwaardigheid in grote mate. U had dan ook geen idee wanneer uw vader naar de politie trok, wist niet wanneer de FIR werd opgesteld, had geen idee wie de FIR had opgesteld, noch wist u zeker van welk politiekantoor de FIR kwam: “Tanda of Jalalpur, kan het niet precies zeggen. Volgens mij is het onze Tanda”, terwijl het Jalalpur is (CGVS, p. 13-14). Wat betreft uw medisch attest dient verder te worden opgemerkt dat het opvallend is dat u verklaarde dat u beschoten werd toen u in de wagen zat, terwijl het attest zou vermelden dat u aan het vluchten was. U had verder geen idee wie uw behandelende arts was en merkte op dat u in uw rechterknie werd geraakt. Dat uw medisch attest dan van een wonde aan uw linkerscheenbeen spreekt is uiterst bevreemdend. Dat u nogmaals zou laten vallen eigenlijk ook uw medisch attest niet te hebben gelezen, onderstreept uw desinteresse eens te meer (CGVS, p. 12-13). Bovenstaande vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnen uw geloofwaardigheid compleet. Dient nog te worden vermeld dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Pakistan allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg hebben Pakistaanse documenten an sich reeds weinig bewijswaarde. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Te meer het u absoluut ontbrak aan overtuigende verklaringen daaromtrent, overtuigen deze stukken niet.

**Volledigheidshalve** wenst het CGVS nog toe te voegen dat u werd geconfronteerd met een profiel op Facebook (FB), waarvan u bevestigde dat het zowel om het uwe ging als dat van uw broer (CGVS, p. 15). Het is dan ook uiterst bevreemdend dat, hoewel u beweerde dat uw broer wegens dezelfde problemen als de uwe Pakistan diende te ontvluchten, zomaar op FB zou aangeven in Islamabad te wonen (zie blauwe map in administratief dossier). Het hoeft dan ook geen betoog dat uw algemene geloofwaardigheid enkel verder in het gedrang komt.

**U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.**

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen beïnvloeden. De documenten uit Italië en Roemenië staven uw verblijf en huwelijk aldaar, doch niets meer. De enveloppe, tot slot, bewijst dat u post krijgt uit Pakistan. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn

om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie **Punjab** te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 18 oktober 2018 een schending aan van "het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980".

Wat betreft zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming, legt verzoeker uit dat hij in Roemenië een verzoek heeft ingediend, maar *“dat de Roemeense autoriteiten zijn asiëldossier besliste te stoppen”*, dat verzoeker evenwel *“niet op den hoogte [was] van een dergelijk beslissing, en een kaart [had] gekregen”*, waardoor hij dacht dat alles in orde was. Hij stelt dat hij na de problemen met zijn vrouw terugkeerde naar Italië, waar hij *“een langtermijn verblijfsvergunning”* had en *“dacht dat zijn dossier in orde was”*. Gezien hij *“een bescherming tegen een verwijdering”* had, meende hij *“dat hij geen asielaanvraag moet deponeren”*, maar *“dat hij de handig procedure moet volgen en dat het in orde zal zijn”*. Na de negatieve beslissing in Italië, voert hij aan dat hij niet *“op den hoogte [was] dat hij daar zijn asielaanvraag kan deponeren in de mate dat hij een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg”*.

Volgens verzoeker betreffen de weerhouden vaagheden en tegenstrijdigheden *“een algemeen vaagheid”* en heet de commissaris-generaal *“niet met alle de elementen rekening gehouden, en niet over de context van zijn asielaanvraag rekening gehouden”*. Hij legt uit *“dat het over een oude familie/stam conflicten in de mate dat zijn vader op den hoogte van elementen is”*, maar dat zijn vader hem niets wilde vertellen, waardoor verzoeker zich afvraagt *“hoe hij informatie [kon] krijgen over zijn problemen”*. Hij benadrukt dat hij *“details heeft gegeven over de situatie”*, zoals *“de datum, de plaats, de ontwikkeling van de problemen, zijn vlucht, het ziekenhuis, enzovoort”*.

Hij benadrukt *“dat hij politiek actief [was] in zijn land van herkomst”*, wat volgens hem *“in aanmerking [moet] komen”*.

Hij klaagt aan dat de commissaris-generaal aangaande de voorgelegde documenten *“een generisch argument over de graad van corruptie in het land van herkomst van de verzoeker”* gebruikt, terwijl de commissaris-generaal *“geen concrete argument [heeft] te schrijven over de twee documenten die zou aantonen dat ze uit de corruptie voortvloeien”*.

Dat het medisch attest in het Engels werd opgesteld wijt hij aan het feit *“dat Engels een officiële taal van Pakistan is”* en dat de arts mogelijk *“in Engels heeft gestudeerd en deze taal kan gebruiken”*. Hij legt uit dat het document *“van de 29 augustus 2013 dateert”* en *“evenementen van het 19 augustus 2013”* betreft. Hij stelt *“dat de verzoeker geen arts is en kan alleen maar beschrijven wat hij persoonlijk heeft geleefd”*, terwijl de arts *“gediplomeerd [is] en hem genezen [heeft]”*, de anatomie kent en *“een meer gedetailleerde beschrijving [kan] maken”*.

Wat de voorgelegde FIR betreft, verduidelijkt verzoeker dat het een *“datum van de overgang in politie”* bevat, alsook *“de dag waar de politieagenten naar de verzoeker gingen”* en *“de datum toen het verslag werd opgesteld”*.

Verzoeker klaagt nog aan *“dat het inhoud van de document niet door de overheid bespreekt is”*.

Aangaande het Facebookprofiel van verzoekers broer, voert verzoeker aan dat hij *“geen toegang op het profiel van zijn broer is”* en *“dat de informatie die op een Facebook profiel aangezet is geen controleerbaar is”*.

Betreffende de subsidiaire bescherming wijst verzoeker op *“een nieuwe document die wordt gepubliceerd in oktober 2018”*, waaruit zou blijken dat de situatie in Punjab slechter is en *“dat het aantal van aanslagen is toegenomen maar ook de aantal van slachtoffers”*. Hij brengt aan dat de bestreden beslissing zich baseert *“op een oud verslag”* en bijgevolg vernietigd moet worden. Hij benadrukt dienaangaande nog dat hij *“een politiek profiel heeft en een doelwit van aanslagen kan worden”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

## 2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“EASO verslag”*.

Bij aanvullende nota, op de Raad toegekomen op 3 december 2018, voegt de commissaris-generaal *“EASO Country of Origin Information: Report Pakistan Security Situation”* van oktober 2018.

## 2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

#### 2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Pakistan omwille van een incident op 19 augustus 2013 waarbij hij werd beschoten.

2.4.2. Het incident betreft een grondconflict (*"We hebben grond, er zijn mensen die onze grond willen afpakken. Ik ben de oudste zoon van mijn vader. Mensen vallen altijd iemand aan die het sterkst is."*; notities, p. 11; *"De reden is een landdispuut tussen mijn vader en de mensen."*; vragenlijst DVZ, vraag 3.5) of volgens het verzoekschrift *"oude familiale/stam conflicten"*. Er zouden nooit eerder incidenten zijn geweest (notities, p. 11). De Raad merkt op dat noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het verzoekschrift andere elementen blijken die mogelijks aantonen dit interpersoonlijk en/of gemeenrechtelijk conflict kan vallen onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag, zijnde ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2.4.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

#### 2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker maakt middels zijn verklaringen evenmin aannemelijk ernstige schade te lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zo bleek hij niet eens te weten door wie hij werd aangevallen, waarom precies, wie hun grond zou willen afnemen, waarom men de grond wou afnemen, waarom hij net dan werd aangevallen of op welke dag van de week het was (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 11-14). Waar hij op het Commissariaat-generaal stelde dat het incident plaatshad op 19 augustus 2013 (notities, p. 10), blijkt dat hij deze precieze datum bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon noemen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5).

2.5.2. Waar verzoeker zich afvraagt *"hoe hij informatie [kon] krijgen over zijn problemen"*, merkt de Raad op dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij contact had met zijn broer en vader (voor en na ze verhuisden; notities, p. 5-6), alsook met andere mensen die nog in Pakistan zijn (*"Iedereen heeft een beetje contacten."*; notities, p. 8, 16). Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielaanvraag waarvan hij geen actuele kennis heeft. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren over het enige incident dat hem zijn land deed ontvluchten, alsook de vaststelling dat hij zelfs niet eens de documenten las die hem hierover werden opgestuurd (notities, p. 12-13), wijzen op een nalatige interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van zijn vrees voor vervolging. Uit verzoekers gedrag kan enkel worden afgeleid dat hij zijn problemen zelf geenszins als ernstig inschat en het derhalve niet nodig acht zich erover verder te informeren of te lezen.

2.5.3. Hoe dan ook betreft het een louter eenmalig incident, intussen meer dan 5 jaar geleden. Verzoeker gaf zelf toe niet met zekerheid te weten wat er na het incident nog gebeurd is (met zijn vader of broer; notities, p. 11-12) noch of hij zelf momenteel nog moeilijkheden vreest (notities, p. 14-15). Nochtans is actuele informatie van primordiaal belang om de door verzoeker beweerde vrees in te schatten. Van verzoeker kan redelijkerwijs dan ook worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, wat hij heeft nagelaten, ondanks zijn contacten met zijn vader, die hem nog documenten bezorgde, met zijn broer (voor en na zijn vertrek) en met andere mensen die nog in Pakistan zijn (notities, p. 8, 14)

2.5.4. Het door verzoeker voorgelegde medisch attest beschrijft een verwonding op verzoekers linkerscheenbeen als gevolg van *"run away from scene of gunshot firing"*, een versie die geenszins strookt met verzoekers verklaringen. Verzoeker vertelde dat hij bij het incident het bewustzijn verloor, dat zijn aanvallers dachten dat hij dood was en dat hij bij bewustzijn kwam in het ziekenhuis (notities, p. 10). Hij stelde *"heel veel hechtingen [te hebben] gekregen op voet, kin en nog meer verwondingen"* en hij sprak over een schotwond op zijn rechterknie vinger (notities, p. 10). De uitleg in het verzoekschrift *"dat de verzoeker geen arts is en kan alleen maar beschrijven wat hij persoonlijk heeft geleefd"*, terwijl de arts *"gediplomeerd [is] en hem genezen [heeft]"* en de (menselijke) anatomie kent, kan geenszins verklaren waarom verzoeker nergens een verwonding op zijn linkerscheenbeen vermeldde, noch waarom het medisch attest geen enkele andere verwonding of verzorging dan die van het linkerscheenbeen beschrijft. Het medisch attest is in alle opzichten beknopter over de verwondingen en verzorging - en andersluidend over de gang van zaken - dan verzoekers verklaringen. Indien een arts *"een meer gedetailleerde beschrijving [kan] maken"* dan verzoeker, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan enkel blijken dat verzoeker over de ware aard en plaats van zijn verwondingen (en de verzorging ervan) gelogen heeft. Tevens is het opvallend dat het medisch attest werd opgesteld op 29 augustus 2013, terwijl verzoeker aangaf dat zijn vader het stuk recent (opnieuw) is gaan aanvragen (notities, p. 8, 12-13).

2.5.5. Ook de door verzoeker neergelegde FIR vermeldt, zoals het verzoekschrift aangeeft, geen recente data, hoewel verzoeker verklaarde dat zijn vader het stuk recent (opnieuw) heeft aangevraagd (notities, p. 8, 12-13).

2.5.6. Bovendien moest verzoeker toegeven dat hij noch het medisch attest noch de FIR zelf gelezen had (notities, p. 12-13). Dat verzoeker de inhoud van een document, dat hij aan de asielinstanties overlegt om zijn asielrelaas te staven, niet eens heeft bekeken, doet niet enkel afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van zijn beweerde vrees.

2.5.7. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de commissaris-generaal aangaande de voorgelegde documenten *"een generisch argument over de graad van corruptie in het land van herkomst van de verzoeker"* gebruikt, terwijl de commissaris-generaal *"geen concrete argument [heeft] te schrijven over de twee documenten die zou aantonen dat ze uit de corruptie voortvloeien"*, kan de Raad verzoeker volgen indien hij zou menen dat het niet is omdat er in een land corruptiefraude voorkomt, dat de voorgelegde documenten sowieso vals zouden zijn of dat aan deze documenten geen waarde zou moeten gehecht worden.

Evenwel merkt de Raad op dat de beoordeling van documenten niet als alleenstaand kan worden gezien binnen een asielaanvraag, maar deel uitmaakt van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Gelet op voorgaande (inhoudelijke en vormelijke) vaststellingen omtrent de neergelegde stukken en op verzoekers vage en onaannemelijke verklaringen, besluit de Raad dat het medisch attest en de FIR verzoekers geloofwaardigheid niet kunnen herstellen.

2.5.8. Waar in het verzoekschrift nog wordt benadrukt *"dat hij politiek actief [is] in zijn land van herkomst"*, wat volgens hem *"in aanmerking [moet] komen"*, merkt de Raad op dat verzoeker uitdrukkelijk ontkende ooit enige problemen te hebben gehad door zijn politieke activiteiten en dat hij ook verklaarde hierdoor geen vrees voor terugkeer te koesteren (notities, p. 10, 14).

Bovendien benadrukt de Raad dat verzoeker aangaf sympathisant “van de PML-Q” te zijn (notities, p. 14), maar heeft hem dit kennelijk nooit tegengehouden om Pakistan herhaaldelijk in- en uit te reizen, vanuit Europa, omwille van “*familiale bezoeken*” (notities, p. 6-7). Hieruit kan evenmin enige vrees voor de Pakistaanse autoriteiten omwille van zijn politiek engagement blijken.

2.5.9. Dat verzoeker in werkelijkheid om andere persoonlijke migratieredenen Pakistan eind augustus 2013 een laatste keer verliet, blijkt nog uit de vaststelling dat hij pas op 1 februari 2018 in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker is na zijn laatste vertrek uit Pakistan nochtans naar Italië, Frankrijk en Roemenië gereisd (notities, p. 8-9). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om de asielprocedure te doorlopen en hiervoor geen verklaring heeft, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en doet afbreuk aan de waarachtigheid en de ernst van de door hem geschetste vervolging.

2.5.10. De uitleg in het verzoekschrift dat hij in Roemenië een verzoek heeft ingediend, maar “*dat de Roemeense autoriteiten zijn asioldossier besliste te stoppen*”, dat verzoeker evenwel “*niet op den hoogte [was] van een dergelijk beslissing, en een kaart [had] gekregen*”, waardoor hij dacht dat alles in orde was, strookt niet met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal, waar hij aangaf Roemenië gewoonweg te hebben verlaten omwille van relatieproblemen en daardoor het resultaat van zijn asielprocedure niet eens te hebben afgewacht (notities, p. 9). Een dergelijke verdraaiing van de feiten doet opnieuw afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

2.5.11. De stellingen in het verzoekschrift dat verzoeker in Italië enerzijds omwille van zijn verblijfsvergunning meende “*dat hij geen asielaanvraag moet deponeren*” en anderzijds dat hij niet “*op den hoogte [was] dat hij daar zijn asielaanvraag kan deponeren in de mate dat hij een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg*”, zijn geheel onaannemelijk. De Raad benadrukt dat het bekomen van een machtiging tot verblijf een andere doelstelling heeft dan de asielprocedure en dat verzoeker wel degelijk op de hoogte was van deze laatste mogelijkheid, gezien hij reeds eerder een dergelijk verzoek om internationale bescherming indiende in Roemenië. Bovendien gaf verzoeker toe dat hij in Italië over een advocaat beschikte bij het hanteren van verblijfsprocedures (notities, p. 9), waardoor het des te frappanter is dat hij zo lang wachtte om internationale bescherming in te roepen indien hij dit werkelijk nodig zou hebben gehad. Overigens liet verzoeker zich tijdens zijn persoonlijk onderhoud ontvallen dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië omdat hij “*geen zin had*” (“*Ik had geen zin. Dat land heeft m'n documenten afgenomen na elf jaar. Ik ben elf jaar in Italië gebleven, heb geen enkele criminele zaak tegen mij lopen.*”; notities, p. 9), wat enkel de *post-factum* gekunsteldheid van de argumentatie in het verzoekschrift bevestigt.

2.5.12. De overige door verzoeker voorgelegde stukken - identiteitskaart, paspoort, kopieën van oude paspoorten, documenten over zijn huwelijk in Roemenië en stukken aangaande zijn verblijf in Italië - betreffen zijn identiteit, zijn huwelijk en zijn verblijf in Italië. Deze elementen worden niet als dusdanig betwist en doen geen afbreuk aan het voorgaande.

2.5.13. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de motieven van zijn vertrek uit zijn land. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.5.14. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat verzoeker voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.15. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Punjab, Pakistan, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. De Raad merkt ook op dat verzoeker zelf geen argumenten aanbracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken of het CGVS in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.16. Op basis van “EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation” van augustus 2017 (door de commissaris-generaal bijgevoegd aan het administratief dossier) en de “EASO Country of Origin Information: Report Pakistan Security Situation” van oktober 2018 (door verzoeker bijgevoegd aan het verzoekschrift en door de commissaris-generaal neergelegd bij aanvullende nota), stelt de Raad immers vast dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn en dat de terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden doorgaans doelgericht van aard zijn, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden, maar dat de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Volgens voornoemde informatie vinden er in Pakistan uitzonderlijk ook grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap, waarbij religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, doorgaans het doelwit vormen.

2.5.17. Uit voornoemde informatie blijkt verder dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie volgt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft en dat het noordwesten van Pakistan nog steeds geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, doch dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er volgens voornoemde informatie beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

2.5.18. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Pakistan, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar verzoeker afkomstig is, *in casu* de provincie Punjab.

2.5.19. Voornoemde informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota van de commissaris-generaal geeft aan dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt volgens de informatie nog steeds het meest getroffen door geweld, maar UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

2.5.20. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt aldus dat er in Punjab, Pakistan, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK